

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance, JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Jana Passera a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **M. N.**, zastoupeného JUDr. Martinem Šmerdou, advokátem se sídlem Vránova 39, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2008, čj. OAM-1-984/VL-10-02-2007, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 6. 2008, čj. 56 Az 14/2008 - 37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna advokáta JUDr. Martina Šmerdy **se určuje** částkou 2856 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně, který ji zamítl rozsudkem ze dne 20. 6. 2008, čj. 56 Az 14/2008 - 37. Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností.

Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti je její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu nepřijatelnosti a demonstrativním výčtem jejich typických kritérií se Nejvyšší správní soud zabýval např. v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39, (č. 933/2006 Sb. NSS), na které na tomto místě pro stručnost odkazuje.

Nejvyšší správní soud v posuzované věci neshledal přesah vlastních zájmů stěžovatele ani pochybení v postupu krajského soudu, tím méně pak pochybení zásadní, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

Stěžovatel namítl nesprávnost výkladu a aplikace příslušných ustanovení zákona o azylu (§ 16, § 13, § 14 a § 91) v rozhodnutích Nejvyššího správního soudu (rozhodnutí ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 Azs 27/2003 - 48 a ze dne 15. 10. 2003, čj. 1 Azs 8/2003 - 19), z nichž krajský soud při svém rozhodnutí vycházel, neboť tento výklad by činil § 13 a § 14 neaplikovatelným. Stěžovatel uvedl, že může existovat nekonečné množství důvodů pro udělení humanitárního azylu, které „*mohou existovat u žadatele, který nechce lhát a zkoušet jestli správní orgán bude mít jeho vymyšlené důvody podle § 12 a § 14a za zjevně nevěrohodné či nikoli*“. Účelem § 13 a § 14 zákona o azylu ve spojení s § 3 správního řádu, tak podle stěžovatel není to, aby byl humanitární azyl zkoumán jen u žadatelů, u kterých azylové důvody shledány nebyly, ale kteří je alespoň tvrdili a podařilo se jim je tvrdit tak, aby toto tvrzení nevyznělo zjevně nevěrohodně.

Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti (srov. rozsudky ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 Azs 27/2003 - 48 a ze dne 15. 10. 2003, čj. 1 Azs 8/2003 - 19, uváděné správně krajským soudem; či dále rozsudky ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS, a ze dne 10. 2. 2004, čj. 4 Azs 35/2003 - 71, www.nssoud.cz). Vzhledem k tomu, že v nyní posuzované kasační stížnosti nepředkládá stěžovatel zdejšímu soudu k těmto právním otázkám nové argumenty k posouzení, nezbývá, než odkázat na tuto dosavadní judikaturu.

S ohledem na existenci své předchozí judikatury Nejvyšší správní soud v posuzované věci žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti neshledal, proto kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s. odmítl.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát, v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Soud určil odměnu advokáta částkou 2100 Kč za jeden úkon právní služby (písemné podání soudu týkající se věci samé) a dále 300 Kč na úhradu hotových výdajů [§ 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 1, 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů], celkem 2400 Kč. Advokát doložil osvědčení o registraci plátce daně z přidané hodnoty, proto mu byla částka odpovídajícím způsobem zvýšena (§ 14a advokátního tarifu) a celkem činí 2856 Kč. Tato částka odpovídá vyúčtování, které advokát stěžovatele doložil Nejvyššímu správnímu soudu a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. ledna 2009

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu